

Skat, som sket er i 1903, saa vil der efter nogle Aars Forløb ved Brugen af disse nye Regler vise sig et og andet, som det kunde være ønskeligt at rette. Jeg kan derfor kun glæde mig over, at den højtærede Indenrigsminister her viser sig som den Mand, der hverken vil blive staaende paa det nuværende og heller ikke vil gaa tilbage i Forventning om en Gang ganske at kunne omkalfatre, men vil gaa videre paa det nuværende og rette de Smaating, som det kan være ønskeligt at rette.

Den højtærede Minister anfører i Lovforslagets Motiver, at det, der har foranlediget Ændringerne, er det, at man i 1903 er gaaet noget væk fra det frie Skøn over til mere faste Regler. Det er rigtigt, men dette at gaa ganske bort fra det frie Skøn, fra Paaligning paa Slump, til faste Regler, er i og for sig ikke noget galt. Det kommer blot an paa, om de Regler, der gaas over til, ere saadanne, at der med dem som Grundlag kan paalignes retfærdigt og forsvarligt. Det forekommer for Resten mig, at baade Sogneraad og Skatteydere maa være interesserede i, at der i saa stort Omfang som muligt er Regler, som det er muligt at anvende, saaledes at Skatteyderne ikke blot kunne regne ud hvor meget de skulle give, men ogsaa forstaa, hvorfor de skulle give det.

Naar der er sagt, at Skattelovene af 1903 med Hensyn til den personlige Kommuneskat ikke gjorde det muligt at ramme de store Skatteydere tilstrækkeligt uden samtidig at ramme de smaa for haardt, saa er jeg for Resten enig med det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) i, at man bør ogsaa pege paa, at det i mange Tilfælde er Ligningsmyndighedernes egen Skyld, ikke Skattelovens. De, som have været Medlemmer af Ligningsmyndigheder, Sogneraad eller Kommunalbestyrelser — og det have vel de fleste Medlemmer af dette Ting —, have sikkert lagt Mærke til, at det er meget lettere at enes om at give en Mand et Paalæg, end det er at enes om at give ham et Fradrag. Dersom man i højere Grad end hidtil vil benytte sig af Retten til at fradrage de 65 pCt. af den skattepligtige Indkomst, vil det betyde en betydelig højere Skatteprocent, og det siger sig selv, at det vil i særlig Grad ramme de store Skatteydere. Og naar der er Tale om de smaa Skatteydere, kan man ikke tænke paa dem, som allerede ere under det frie Skøn. Dem kan man ikke ramme for haardt i Henhold til Loven, deres Skat kan nedsættes saa meget, som Ligningsmyndighederne ønske. Saa maa

det være de Indkomster, som ligge derover, og paa det Omraade ser jeg ikke, at Lovforslaget betyder noget særligt Fremskridt for Landets Vedkommende efter Ministeriets Fortolkning af 1904, at ogsaa de, som ikke ere ansatte til Indkomstskat til Staten, kunne behandles efter det frie Skøn. For saa vidt det er saa — og det maa det være —, at det er de Indkomster, der ligge mellem 1000 og 2000 Kr., der særlig skulde rammes for haardt paa Landet, vil jeg dog mene, at hvis man der begynder med en Fradragsprocent af 65 og anvender en faldende Skala op imod 2000 Kr. og saa maaske begynder at anvende en stigende Skala for Tillægsprocenten, saa bliver det muligt, selv med de foreliggende Skattelove, at ligne forsvarligt og retfærdigt. Men jeg har ikke noget imod at medvirke til, at der gives den større Bevægelsesfrihed i Tillægs- og Fradragsprocenten, som Lovforslaget indeholder.

Naar det anføres, hvor mange Sogne og Byraad der har ønsket Forandringerne, saa har det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) beskæftiget sig dermed, saa det skal jeg ikke komme ind paa. — Jeg kan ganske tiltræde Forslagets Bestemmelser om Erhvervsskattens Udvidelse, og jeg maa ogsaa for mit Vedkommende tilføje, at denne Skat vist gennemgaaende har været Kommunerne en stor Skuffelse. Det er meget Skrig og lidt Uld.

Den højtærede Minister fremsatte ved Forelæggelsen nogle Udtalelser om Ejendomsskylden. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg sporede hos den højtærede Minister lidt Bitterhed over, at det ikke syntes at gaa saa glat med Standsningen af Overgangen til Ejendomsskyld, som han havde ønsket. Men naar den højtærede Minister udtalte, at det ser ud til, at man, til Trods for at meget soleklare Kendsgerninger vidne om, i hvilken Grad Overgangen til Ejendomsskyld til Foraaret vil være en Forurettelse af smaa Skatteydere, ikke desto mindre tænker sig at standse dette Skattelovforslag, saa vil jeg minde den højtærede Minister om, hvad han vist alt har erfaret i dette Ting, at der foreligger ikke saadanne soleklare Beviser. I min Valgkreds er det gennemgaaende saa, at dersom Ministerens Forslag gennemføres, vil det være en Gave til Egnens Godsejere og Herremænd paa adskillige Tusinde Kroner, og for den Fjerdedel, som det gennemgaaende er, der ganske bliver fri for Skat efter Ejendomsskyld i Modsætning til Hartkorn, kan det heller ikke betyde noget Skattepaalæg. Men jeg